

Τρία μονόπρακτα

12η ΑΥΛΑΙΑ—ΘΕΑΤΡΟ ΛΑΜΠΙΕΤΗ

ΟΤΑΝ άνθρωποι νέοι, δυναμικοί και μορφωμένοι αγωνίζονται όλο τον χρόνο για μια ή δύο θεατρικές παραστάσεις, που δεν θα τους αφήσουν κανένα υλικό κέρδος και μονάχα μια αμφίδολη κι' αφηρημένη προβολή, θα πη ότι έχουν αληθινό μεράκι για το θέατρο και την προσπάθειά τους πρέπει όλοι έμεις οι άλλοι να περιβάλλουμε με αμέριστο ενδιαφέρον και στοργή.

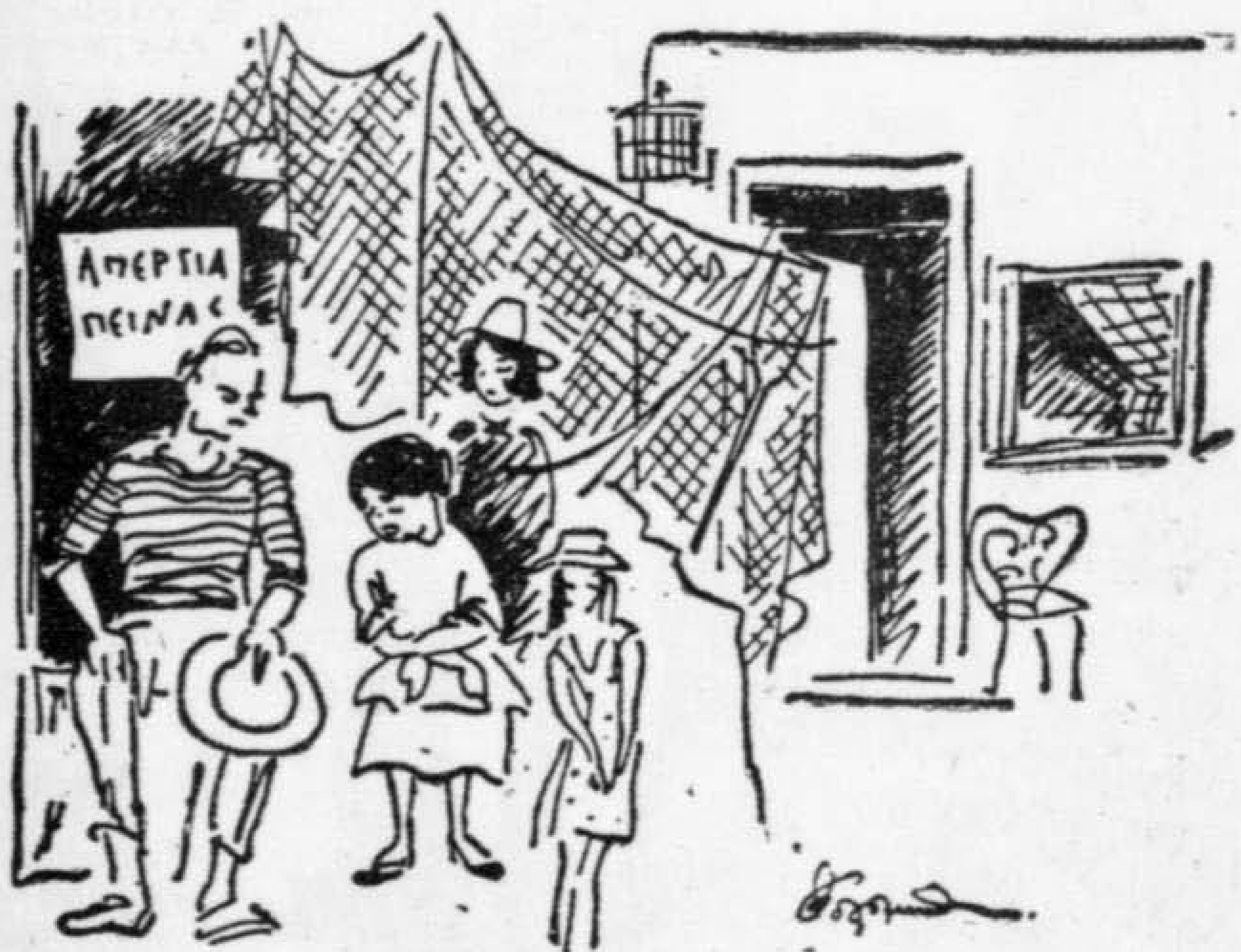
Φυσικό είναι μ' αυτές τις προϋποθέσεις να στομώνη ή κριτική διάθεσις και να γινόμαστε εκείνο το είδος των κριτικών που όνειρεύονται όλοι οι συγγραφείς του κόσμου: καλόβολοι αναζητητές των επιτυχημένων σημείων.

Η Δωδεκάτη Αύλαία όμως, με την φετινή της τετάρτη εμφάνισι, δεδαιώνει πώς η δουλειά της άντέχει σε μια κριτική χωρίς παραχωρήσεις.

«Η Οικογένεια Πετρέη», του Στέ-

διομήχανος (το εμπόριο) και μια πλούσια κόμισσα (ή πλουτοκρατία), προσπαθούν να πείσουν έναν φουκαρά προστάτη δώδεκα όρφανών να φύγη από το σπίτι που του έχουν γκρεμίσει για να το μεταβάλουν σε σταύλο των αλόγων της κόμισσας. Στο διαφανές αυτό παιγνίδι της καταπίεσεως του φτωχού κι' αδύναμου στο πνεύμα ανθρώπου από τους τρεις αναγνωρισμένους κοινωνικούς δαίμονες, υπάρχουν μερικά απολαυστικά σημεία και αν ο συγγραφέας κατώρθωνε να ιδη πώς ο μαγνήτης της σάτιρας βρίσκει κι' από την άλλη πλευρά αθύρματα για έλξι, θα έδινε μίαν εξαιρετη κωμωδία, αντί της μονόπλευρης κουτσουρεμένης σάτιρας που είναι το «Άνθρωποι και Άλογα».

Σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να πούμε πώς η σάτιρα του σύγχρονου ευρωπαϊκού θεάτρου είναι η κραυγή ενός ανθρώπου προδομένου από τις

Σκίτσο από το μονόπρακτο του Ζαχίδη «Οικογένεια Πετρέη»

λιου Ζαχίδη, αντιπαραθέτει σε μια κούφια μεσοαστική οικογένεια, την οικογένεια ενός ναυτικού που έχασε τη δουλειά του. Καθώς η φτωχευμένη οικογένεια δεν κάνει απεργία πείνης και δεν μιλάει καθόλου και η μεσοαστική οικογένεια δεν αντικρούει αυτή την σιωπή παρά με έλαφρες κοινοτυπίες, η νίκη της αμίλητης παρατάξεως, γίνεται πολύ εύκολη και θα λέγαμε και πολύ γνωστή στο θεατή, χωρίς να μπορέ να του διασκεδάση την υποψία πώς τα μέλη της εργατικής οικογενείας μόλις θ' άποχτούσαν την περιωρισμένη εύημερία της μικροαστικής γειτόνισσας, θα έλεγαν και θα έπρατταν ακριβώς τα ίδια.

Στο «Σαλιγκάρι», του Γιάννη Ανδρίτσου, ένας πατέρας χωμένος στο καβούκι του σαν σαλιγκάρι κάτω από την κυριαρχία του εργοδότη του, φαντάζεται πώς βρίσκει την λεβεντιά (που είχε χάσει στα νιάτα του όταν πολεμούσε στην αντίστασι) να του πετάξη κατάμουτρα τη θέσι του και να τον δρίση όπως του άξιζει, ξανακερδίζοντας έτσι το σεβασμό του γιού και της γυναίκας του. Άλλα η πραγματικότητα είναι πώς η ζωή των έχει για καλά κλείση στο καβούκι του. Το θέμα της φυγής δίνεται με τα πιό άμεσα, τα πιό γνωστά θεατρικά μέσα. Αν ο συγγραφέας είχε τη δύναμη να μη ενδώση στον πειρασμό των εξηγήσεων και του εύτυχισμένου και να παίξη μπροστά στα μάτια του θεατή το γοητευτικό παιγνίδι της υποβολής της αμφιβολίας και το προφανές αυτό θέμα θα κέρδιζε και ο θεατής θα παρασυρόταν.

Το «Άνθρωποι και Άλογα», του Κώστα Μουσελά, είναι και η πιό πρωτοποριακή επίδοσι στην εφετινή εμφάνισι της Δωδεκάτης Αύλαίας.

Ένας δήμαρχος (ή εξουσία), ένας

προσδοκίες που οι διαφόρων ειδών δεξασίες του δημιούργησαν, ενός ανθρώπου που δεν ελπίζει, αν ελπίση, παρά στην άπελπισία του.

Οι συγγραφείς της Δωδεκάτης Αύλαίας, με την μονόπλευρη απεικόνισι της ελληνικής πραγματικότητας, βρίσκονται ακόμη στο εύτυχισμένο στάδιο του έραστή που δεν μπορεί να διακρίνη τα σίγουρα σημάδια της προδοσίας, στο πολύπειρο πρόσωπο της αγαπημένης.

Με αγάπη σκηνοθετήθηκε από τον κ. Τάσο Άλκουλη, η «Οικογένεια Πετρέη», σε σκηνογραφία του Κώστα Τσεκούρα και παίχτηκε με εύαισθησία από τους Μαίρη Εύαγγελου, Ρενάτα Άλεξανδρή, Πόπη Τρωϊανού, Τασία Μπελλίση, Ν. Ταυγέτη, Ντίνα Καρζή, Μαρία Γιουρούση, Εύτέρπη Γεωργοπούλου, Νίκο Παπαδάκη, Στράτο Παχή, Δ. Κατσούλη, Γ. Διαμαντή, Μιχάλη Άθανασόπουλο, Μάκη Πειθή, Γ. Σαλτσόγλου, Νίκο Φραγκάκη, Τάσο Υφαντή και Διαμαντή Σακελλαρίου.

Το «Σαλιγκάρι», σκηνοθετήθηκε σε σωστά ρεαλιστικά πλαίσια από τον Γιώργο Γιαννίδη, σε σκηνογραφία Άσπας Πόντη και έρμηνεύτηκε με δύναμη από την Κόκα Στυλιανού, τον Νάσο Κεδράκα, τον Ντίνο Καρύδη, τον Τάσο Λαμπράκο και τον Γιάννη Μάλα. Στο «Άνθρωποι και Άλογα», την εξαιρετη σκηνογραφία έκαμε ο Γιώργος Τσιτσόπουλος, την γεμάτη μπρίο σκηνοθεσία ο Γάσων Γιαννουλάκης και η Μαρία Μαρτίκα (πυ την επίδοσί της γνωρίζουμε από το θέατρο Βεργή) ο Χρήστος Δακτυλδης, ο Σωτήρης Μουστάκας και ο Γιάννης Κοντούλης, έδωσαν περίφημα το γκροτέσκο κοινωνικό κουαρτέτο.

ΑΓΛΑΪΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ